

හැදින්වීම

අප මිනිසුන් ලෙස සතුනට වඩා වැඩි නිදහසක් භුක්ති විඳිමින් පිවත්වන සත්ත්ව කොට්ඨාසයක් වෙමු. නමුත් ඒ නිදහස අපට අවශ්‍ය ආකාරයේ හැසිරීම් රටාවන්ට පරිවර්තනය කිරීමට සමාජය තුළ හැකියාවක් නොමැත.

"මා අත ඇති සැරයැටිය මට ඕනෑ ලෙස වැනිය හැකිය. එහෙත් මාගේ වැනීම අනෙකාගේ නාසය ළගින් සීමා වේ." ලෙස හැරල්ඩ් ජේ. ලැස්වෙල් පවසා ඇත. මෙයින් පැහැදිලි වන්නේ මිනිසාට තමාට අවශ්‍ය ඕනෑම දෙයක් කිරීමේ හැකියාවට සීමාවක් පවතින බවයි. (රාජපක්ෂ,(2007).)

"සියොතුන්ට නිලඹර අරා පියාසර කිරීමට අයිතිය ඇත. එහෙත් පියඹාවන් මගේ හිසේ හා කොණ්ඩයේ කුඩු බැඳීමට අයිතියක් නැත." යනුවෙන් ඔහු තවදුරටත් පැවසීය.

මහත්මා ගාන්ධි තුමාද නිදහස පිළිබඳව සීමාවක් තිබිය යුතු බවට අදහස් දක්වා ඇත. " සිව්දිගින් හමන සුළග අපේ නිවස තුළට පැමිණීමට ඉඩ දිය යුතු නැත." (රාජපක්ෂ,(2007).)

මේ සියලු දෙයින්ම අදහස් වන්නේ මාධ්‍ය තුළ ඕනෑම දෙයක් කිරීමේ නිදහසක් නොතිබිය යුතු බවත් එමගින් තවත් කෙනෙකුගේ නිදහස උල්ලංඝනය වේ නම් එසේ කිරීමට අයිතියක් නොමැති බවත්ය.

වර්තමානයේ පවතින්නේ සන්නිවේදන ලෝකයකි. ජනමාධ්‍යවේදීන්ට ඒ තුළ විශාල සමාජ බලයක් පවතියි. ඒ ඒ කාලයට පවත්නා දේශපාලන න්‍යාය පත්‍ර හා ජනමාධ්‍යවේදීන් අතර නිරන්තර සට්ටනයක් පවතී. එහෙයින් දේශපාලන න්‍යාය පත්‍රවල ස්වාධීනත්වය ආරක්ෂා කර ගැනීම සඳහා කලින් කලට ජනමාධ්‍ය නියාමන පනත් හා වාරණ නියෝගයන් ක්‍රියාත්මක කෙරේ. මෙසේ දැනට ශ්‍රී ලංකාවේ නීති ගත කර ඇති අණ පනත් ගණන 31ක් පමණ වේ. (රාජපක්ෂ ,(2007).) විටෙක ඒවා ජනමාධ්‍යවේදීන්ගේ සුරක්ෂිතභාවය තහවුරු කරන අතර තවත් ආකාරයකට එය වෙනත් සමාජ හා දේශපාලන බලවේගයන්ගේ සුරක්ෂිතභාවය සහතික කරයි. කෙසේ වෙතත් අප සෑම සියලු දෙනාම අවසානයේ නීතියේ සුරක්ෂිතභාවය අපේක්ෂා කරමු.

ජනමාධ්‍යය සම්බන්ධයෙන් සුලභව භාවිතා කරන න්‍යායාත්මක සංකල්ප දෙකක් පවතී. "ජනමාධ්‍යය මහජන මතයේ කැඩපතක් වේ. " යන්න හා "ජනමාධ්‍යය

ආරක්ෂක මුර දේවතාවෙකි. " එම න්‍යායාත්මක සංකල්ප දෙකයි. වර්තමානයේ සමාජීය සාදක තුළ ක්‍රියාකාරී බලවේගයක් ලෙස ජනමාධ්‍යය ක්‍රියා කරයි. සාමාන්‍ය ජන ජීවිතයේ ක්‍රියාකාරකම්වලට වක්‍රාකාරව මෙන්ම සෘජුවමද බලපෑම් කරන ජනමාධ්‍යය ඒ හේතුවෙන් කර්මාන්තයක් ලෙස ව්‍යාප්ත වෙමින් පවතී. විවිධ සමාජීය බලවේගයන්ගේ අවශ්‍යතාවයන් ඉටු කිරීමට සහ ඔවුන්ගේ මතවාදයන් ජනතාව වෙත ගෙනයාම සඳහා සෘජුවම මාධ්‍ය භාවිතා කරන ආකාරය වර්තමානයේ දැකිය හැක. පෙර සඳහන් කළ ජනමාධ්‍ය යනු මහජන මතයේ කැඩපතක් වේ. යන න්‍යායාත්මක සංකල්පය න්‍යායක්ම පමණක් බව වර්තමාන මාධ්‍ය ක්‍රියාකාරීත්වය තහවුරු කරයි. වර්තමානයේ මාධ්‍ය බේදීමක් දක්නට ලැබේ. ඒ පෞද්ගලික මාධ්‍ය හා රාජ්‍ය මාධ්‍ය ලෙසයි. රාජ්‍ය මාධ්‍ය රාජ්‍ය අංශයේ මතවාද ග්‍රාහකයා වෙත ගෙන යමින් ඒවා තහවුරු කරනු ලබන අතර පෞද්ගලික මාධ්‍ය ඔවුන්ගේ මතවාදය ගෙනහැරපායි. බොහෝවිට මේ දෙපාර්ශවයෙන්ම ලැබෙන්නේ ග්‍රාහකයාට අවශ්‍ය තොරතුරු නොවේ.

මාධ්‍ය තුළ ක්‍රියාකාරී භූමිකාවක් නිරූපණය කළ හේතුවෙන්ම විවිධ හිරිහැර අකටයුතුකම්වලට ලක්වූ මාධ්‍යවේදීන් මෙන්ම මාධ්‍ය ආයතනද තිබේ. මාධ්‍ය තුළ ක්‍රියාකාරී භූමිකාවක් නිරූපණය කළ සන්ධේ ලීඩර් කතුවරයා ඝාතනය කෙරිණ. සිරස මාධ්‍ය ආයතනයට අවස්ථා දෙකකදී ගිනි තැබීමට හා දේපල හානි කිරීමට ලක් විය. මාධ්‍යවේදී ප්‍රදීප් එක්නැලිගොඩ අතුරුදහන් වී ඇත. තොරතුරු ග්‍රාහකගත කිරීමට මැදිහත්වීම හේතුවෙන් ඔවුන් වරදකරුවන් වී ඇත. මෙවැනි අකටයුතුකම්වලය එරෙහි සුරක්ෂණයක් රටේ නෛතික පද්ධතිය තුළ අන්තර්ගතව තිබිය යුතුය.

මාධ්‍ය ජීවිතයේ තමන් ලැබූ අද්දැකීම් ඇසුරෙන් වික්ටර් අයිවන් ,බන්දුල පද්මකුමාර , සුනන්ද මහේන්ද්‍ර වැනි මාධ්‍යවේදීන් කෘති රචනා කර ඇත. එමෙන්ම ජනමාධ්‍යවේදීන්ට අදාළ නීති සහ එහි ක්‍රියාකාරීත්වයන් පිළිබඳ න්‍යායික කරුණු හා විද්වතුන්ගේ අදහස් ඇතුලත් කෘති ද බොහෝමයක් රචනා වී ඇත. නමුත් නීතිවලට අදාළ ප්‍රායෝගික තත්ත්ව ආශ්‍රයෙන් විමර්ශනාත්මක කෘති රචනාවීමේ හා ඒ ආශ්‍රිත මාධ්‍ය පර්යේෂණ කිරීමේ අඩුවක් දක්නට ලැබේ. එබැවින් මාගේ මෙම උත්සාහය ජනමාධ්‍යවේදීන් වෙනුවෙන් ශ්‍රී ලංකාවේ නෛතික පද්ධතිය තුළ සුරක්ෂණයක් තිබේද යන්න සහ එම සුරක්ෂණය ජනමාධ්‍යවේදීන් වෙත ලැබෙන ආකාරය හා ඔවුන් එය ලබාගැනීමට ගන්නා ක්‍රියාමාර්ගවල ස්වරූපය පර්යේෂණාත්මකව විමර්ශනය කිරීමයි.